

У СЛАВУ БЕГОВО^a ВЕЛИЧАЊСТВА РАДА

У давна времена био је једном часак кад су људи ово чинили и овако мислили: смрвили су између два камена зрно пшенице, и пажљиво тражили по материји трагове крви. "Кад пшеница даје човеку крв, мислили су, мора негде у зрну бити крви". Нема, заиста, у житном зрну трага од крви, ни трага од костију, ни трага од живаца и мозга. Али сигурно има у маленом зрну безброј трагова од човекова рада! И има мостова и тунела рада и напора од зрна хр^наца па до ~~к~~ величанственог човекова мозга!... А зашто те трагове не видимо? Зато што је рад чиста-пречиста функција наша, чиста као функција мисли, и зато ^чулу недокучна.

Ура^нак на омладинској прузи. Започето грађење наставља се. Грса, насип, чудо живо, за тренутак један обраста гл^нким људским телима. Колективно тело бујне у небројена радна оруђа. Свака се млада снага удесетостручи, расцвета у десет прстију, и сваки прст, непогрешно, невидљивим трагом рада на терену и у себи, непогрешно тачно нађе тачке и линије на којима је синоћ рад прекинут, а сад има да се настави. Сваком грумењу земље, свакој гредици, сваком клину, свакој каменој ивици, о, градитељи! наставља-те ви опредељења и службе. Свакога сата милиони померања и савлађивања усађују ст^ну, земљу, воду, у нове околности, уводе материју у нову егзистенцију. И можда за хиљаде година у нову егзистенцију, о, градитељи! Јер — може поплава насип и пругу подрити; може их бура раскидати; може их бомба разнети, трагови вашег рада остају у материји, вечни трагови у вечној материји. ~~Заповест~~ ^{Заповест} ваше претвараљачке енергије жељно су упили у себе земља и камен, материја која је вечно жељна промена и прерада нових облика у нову животу.

Раде! Видиш ли, чујеш ли, раде! Тела се истежу за трећину дужа но што су. Шаке витлају над главама као крупне птице, а кад порину доле, заривају се у материју као буздовани. Пр^нне смех раскалашан па

једак и бесан; звизне псовке; долети кременита реч руководиоца, скаче се пле-
ћа на плеће, превија и савија радну колону као да је од воска. А кад колона
одмакне, срећена, укопчава, постројена материја стоји као новорођено биће.
Напред!

2 Нема мере ни границе, нема одмора. Ви спавате, а вањом се
живом и будном енергијом, тамо ~~на~~ по насипу, на мосту, у тунелу, стапожава ~~на~~
земља, приљубљује камење зида чврсте у ~~закру~~ кривину линија ~~на~~ лука.

2 Рад? Не види се. Он је чист-пречист, он је сила
чулу недокучна. Он је дубоко у траговима по прествореној материји, он је
још дубље у траговима престворених ваших карактера, о, неимари!

~~Омладине~~ 2 Омладине! Да ли знаш, да ли добро
знаш за ону стрелу, твоју стрелу, ако си радио поколење? Трчао младић, и до-
трчао до крај-крајичке света; притегао свом снагом, оданео стрелу, узбуђен
чека да види: може ли стрела даље од ^{ра} крај-крајичке света. Одлете стрела,
даље, далеко! Крај света дакле није крај света! Хитац твоје снаге, о, млади-
ћу, продужује простор, свет!... Стрела, та је симбол симбола. Симбол је булаку
и чекићу и српу и брадви, у хиљадама разних вихових облика којима радио ~~биће~~
биће преображава материју, продужује простор и свет.

2 Заранак на прузи. Насип се одмара: у сну, прираста
земља уз земљу, камен уз камен, чврста светла пруга уз беле прагове. Омладине
се одмара; дубоко дишу, очни капци трепере играјући се са сном; ~~на~~ радом за-
сићена крв полако претвара младиће у људе... Здраво, омладине, која с була-
ком и с чекићем у руци на широким пољима узрева! Срећан пут у живот, људи,
се браздема рада ^о п^о карактеру и у срцима! Младићу, младић си дошао, отац ве-
ликог дела пошао, човек постао.

Београдски пут